

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ

(ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΥΠΟΔΙΚΟΥ)

Κ

ΑΚΟ σημάδι, αφεντικό! εἶπεν ὁ ἀμαξᾶς καὶ στραφεὶς πρὸς ἐμὲ μοῦ ἔδειξε μὲ τὸ μαστίγιόν του ἓνα λαγόν, ποῦ μᾶς ἔκοψε τὸν δρόμον.

Ὅτι τὸ μέλλον μου ἦτο κακὸν καὶ ψυχρὸν, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸ μάθω ἀπὸ τὸν λαγόν. Μετέβαινα εἰς τὸ κακουργοδικεῖον τῆς πόλεως Σ. διὰ νὰ καθήσω εἰς τὸ ἐδώλιον ὡς ὑπόδικος, κατηγορούμενος ἐπὶ διγαμία. Ὁ καιρὸς ἦτο ἐλκεϊνὸς καὶ τρισάθλιος. Ὅταν τὴν νύκτα ἔφθασα εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμόν, ἐφαίνονμιν σὰν ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον πασσάλειψαν μὲ χιόνια, περέχυσαν μὲ νερὸ καὶ ἐμαστίγωσαν στὰ γερά· τόσον εἶχα κρυώσει, μουσκέψει καὶ παλαβώσει ἀπὸ τὸ μονότονον νταρντάνισμα στὸν δρόμον. Εἰς τὸν σταθμόν μὲ ὑπεδέχθη μὲ τὸ ῥιγωτό του ἐσώβρακον ὁ ἐπιστάτης, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φαλακρός, νυσταγμένος καὶ μὲ κάτι μουστάκια ποῦ ἐφαίνοντο σὰν νὰ εἶχαν φυτρώσει μέσα ἀπὸ τὰ ῥουθούνια καὶ τοῦ ἐμπόδιζαν τὴν ὄσφρησιν.

Καὶ ὁμως, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἶχε κάτι νὰ μυρίσῃ. Ὅταν ὁ ἐπιστάτης μουμουρίζων, ῥωθωνίζων καὶ ξυνόμενος ὀπίσω ἀπὸ τὸν κολλάρον, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ σταθμοῦ καὶ χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν, μοῦ ἔδειξε μὲ τὸν ἀγκῶνα τὸ μέρος ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἀναπανθῶ, μία δυνατὴ μυρωδιὰ ξυνήλας, βουλοκεριοῦ καὶ τσακισμένου χοριοῦ μὲ ἀρπάξει ἀπὸ τὴν μῦτην ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ πάθω ἀπὸ ἀσφυξίαν. Μία τενεκεδένια λαμπίτσα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἐφώτιζε τοὺς ξυλίνους ἀχρωματίστους τοίχους καὶ ἐκάπνιζε σὰν πελεκοῦδι.

— Μὰ ἐδῶ μέσα, σινιόρε, ἡ βρωμα δὲν ὑποφέρεται! εἶπα εἰσερχόμενος καὶ θέτων τὸν σάκκον μου εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ ἐπιστάτης ὠσφράνθη τὸν ἀέρα καὶ μὲ δυσπιστίαν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Μυρίζει ὅπως πάντα, εἶπε ξυνόμενος. Σᾶς φαίνεται γιατί ἦλθατε ἀπὸ τὸ κρῦο. Οἱ ἀμαξιάδες βρωμολογοῦν ἀλογίλαν καὶ ὁμως δὲν βρωμοῦν στοὺς ἀφεντάδες.

Ἀπέπεμψα τὸν ἐπιστάτην καὶ ἤρχισα νὰ ἐπιθεωρῶ τὸ προσωρινόν μου ἐνδιαίτημα. Ὁ καναπές, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ πλαγιάσω, ἦτο πλατὺς σὰν διπλοκρέββατο, σκεπασμένος μὲ μουσαμᾶ, καὶ κρῦος σὰν πάγος. Ἐκτὸς τοῦ καναπέ τὸ δωμάτιον περιεῖχε μίαν μεγάλην σιδερένιαν θερμάστραν, τὸ τραπέζι μὲ τὴν λαμπίτσαν, τὰ μάλλινα ὑποδήματα κάποιου, τὸ τσαντάκι κάποιος καὶ ἓνα παραβάν εἰς τὴν γωνίαν, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκοιμᾶτο κάποιος ἥσυχ. Τελειώσας τὴν ἐπιθεώρησιν, ἔστρωσα εἰς τὸν καναπέ καὶ ἤρχισα νὰ γδύνωμαι. Ἡ μύτη μου γρήγορα ἐσυνείθισεν εἰς τὴν βρώμαν. Ἐβγαλα τὸ σουρτοῦκο μου, τὸ πανταλόνι καὶ τὰ παπούτσια μου, τεντωνόμενος ἀκατάπανστα, χαμογελῶν, συσπειρούμενος, ἐπηδούσα γύρω στὴ θερμάστραν, σηκώνων ὑψηλὰ τὰ γυμνά μου πόδια. . . . Τὰ πηδήματα αὐτὰ μὲ ἐξέσταναν ἀκόμη περισσότερο καὶ δὲν ἔμενεν ἄλλο τίποτε νὰ κάμω, παρὰ νὰ ξαπλωθῶ στὸν καναπέ καὶ ν' ἀποκοιμηθῶ, ὅταν ἔξαφνα μοῦ συνέβη ἓνα μικρὸ ξαφνικόν. Ἀνελπίστως τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν εἰς τὸ παραβάν καὶ. . . φαντασθῆτε τὴν φρίκην μου! Εἶδα νὰ μὲ κυττάξῃ ἀπ' ἐκεῖ ἓνα γυναικεῖο κεφαλάκι μὲ χυμένα μαλλιά, μὲ μαῦρα μάτια καὶ μὲ σκαπτικὰ δοντάκια. Ἡ κίνησις τῶν φρυδιῶν του καὶ τὰ εὐμορφα λακκάκια ποῦ ἔπαιζαν στὰ μαγουλάκια του, ἐδείκνυν φῶς φανερόν ὅτι ἐγελοῦσε. Τάχασα ἀλλὰ καὶ τὸ κεφαλάκι ἐπίσης, μόλις παρετήρησε ὅτι τὸ εἶδα, ἀπὸ τὴν ταραχὴν του ἐκρύφθηκε. Σὰν νὰ ἔκαμα ἔγκλημα, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, ἐτράβηξα ἥσυχα ἥσυχα κατὰ τὸν καναπέ, ἐπλάγιασα καὶ ἐκουκουλώθηκα μὲ τὴν γούναν.

«Μωρὲ δουλειὰ ποῦ τὴν ἔπαθα! Ἄρα μὲ εἶδε ποῦ πηδοῦσα!
Ἄσχημα. . . .»

Καὶ ἀνατολῶν τὰ χαρακτηριστικὰ ποῦ εἶχε τὸ εὐμορφο προσωπάκι, χωρὶς νὰ θέλω ἐβυθίσθην εἰς ῥεμβασμούς. Αἱ εἰκόνες ἢ μία ὥραιοτέρα καὶ δελεαστικωτέρα τῆς ἄλλης ἐπρόβαλαν εἰς τὴν φαντασίαν μου καὶ. . . καὶ, ἔξαφνα, σὰν τιμωρία διὰ τὰς ἀμαρτωλὰς σκέψεις μου, ἠσθάνθην εἰς τὸ δεξιόν μου μάγουλον ἓνα δυνατόν, τσουχτερόν πόνον. Ἄρπαξα τὸ μάγουλον καὶ μολονότι δὲν ἔπιασα τίποτε, ἐνόησα ὁμως περὶ τίνος ἐπρόκειτο ἀπὸ τὴν δυσωδίαν σπασμένου κοριοῦ.

— Μπᾶ στὴν ὀργή, τί κακὸ εἶν' αὐτό! ἤκουσα συγχρόνως μίαν γυναικεῖαν φωνίτσαν. Οἱ ἀναθεματισμένοι κοριοὶ θέλουν νὰ μὲ φᾶνε, φαίνεται!

Χμ! . . . Ἐθυμήθηκα τὴν καλὴν μου συνήθειαν νὰ παίρνω πάντοτε μαζί μου εἰς τὸν δρόμον περσικὴν σκόνην διὰ τοὺς κορέους. Καὶ ἐπειδὴ καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν εἶχα ἀλλάξει τὴν

συνήθειάν μου, εἰς ἓνα λεπτόν ἔβγαλα ἀπὸ τὸν σάκκον μου τὸ κουτί μὲ τὴν σκόνην, καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ προτείνω εἰς τὸ εὐμορφο κεφαλάκι τὸ «ξακουστό» φάρμακο καί... ἡ γνωριμία ἀμέσως θὰ ἐγίνετο. Ἄλλὰ πῶς νὰ τὸ προτείνω;

— Εἶνε φοβερόν!

— Κυρία, εἶπα γλυκαίνων ὅσον ἠμποροῦσα τὴν φωνήν μου. Ἐὰν κατάλαβα καλὰ ἀπὸ τὴν φωνήν σας, φαίνεται σὰς δαγκάνουν οἱ κοριοί. Ἐχω περσιζὴν σκόνην. Ἐὰν θέλετε, ἴμπορῶ...

— Ἄχ, σὰς παρακαλῶ!

— Αἶ, τότε, ἀμέσως... μιά στιγμὴ νὰ φορέσω τὴ γούνα μου καὶ σὰς τὴν φέρω, εἶπα μὲ χαράν...

— Ὅχι, ὄχι... Μοῦ τὴν δίδετε ἀπὸ τὸ παραβάν, νὰ μὴν ἔλθετε ἐδῶ!

— Τὸ ξεύρω δὰ ὅτι πρέπει ἀπὸ τὸ παραβάν. Ἄλλὰ μὴ φοβεῖσθε: δὲν εἶμαι δὰ κανένας μπασιμπουζοῦκος...

— Καὶ ποιός σὰς ξεύρει! Εἶσθε ἄγνωστος ταξειδιώτης...

— Χμ!.. Ἄς εἶνε λοιπόν, ἀπὸ τὸ παραβάν... Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε... μάλιστα ἀφοῦ εἶμαι καὶ ἰατρός — τῆς εἶπα ψεύματα — καὶ καθὼς ξεύρετε, οἱ ἰατροί, οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ κωμμοῦται τῶν κυριῶν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ χώνονται εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν.

— Ἀλήθεια λέτε πῶς εἶσθε ἰατρός; Δὲν μὲ γελάτε;

— Λόγον τιμῆς. Ἐπιτρέπετε, λοιπόν, νὰ σὰς φέρω τὴν σκόνην;

— Αἶ, ἂν εἶσθε ἰατρός, τότε ὀρίστε... Ἄλλὰ διατί νὰ κοπιᾶστε; Μπορῶ νὰ σὰς στείλω τὸν σύζυγόν μου... Φέγκια! εἶπεν ἡ μελαγχροινούλα, χαμηλώσασα τὴν φωνήν. — Φέγκια! Ξύπνησε λοιπόν, φάκια! Σήκω καὶ ἔβγα ἀπὸ τὸ παραβάν. Ὁ ἰατρός εἶνε τόσο καλὸς ποῦ μᾶς προσφέρει σκόνην γιὰ τοὺς κοριοὺς.

Ἡ παρουσία τοῦ «Φέγκια» ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραβάν ἦτο δι' ἐμὲ ἀνέλπιστον νέον. Ἐτσι μὲ παραζάλισε, σὰν νὰ μοῦ εἶχαν δώσει κατακεφαλιές... Ἡ ψυχὴ μου ἠσθάνθη κάτι σὰν ἐκεῖνο ποῦ δοκιμάζει, καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, ὁ πετεινὸς τοῦ τουφεκιοῦ, ὅταν δίδει ἀφλογιστίαν: ἐντροπήν, ἀγανάκτησιν, οἶκτον... Τέτοια ἀηδία μὲ κατέλαβε καὶ τόσο ἀχρεῖος μοῦ ἐφάνη αὐτὸς ὁ Φέγκιας, ὅταν ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ παραβάν, ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ βάλω τῆς φωνές! Ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, νευρώδης ἄνθρωπος, πενηντάρης καὶ ἀσπρομάλλης, μὲ συμπιεσμένα χεῖλη γραφειοκράτου, καὶ μὲ μελανὲς φλέβες ποῦ ἔτρεχαν ἀτάκτως στὴν μύτην καὶ τοὺς κροτάφους του. Ἐφοροῦσε κοιτωνίτην καὶ παντόφλες.

— Εἶσθε πολὺ περιποιητικός, ἰατρέ... εἶπε λαμβάνων τὴν σκόνην καὶ ἐπιστρέφων ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραβάν... Merci... Ἐπιασε κι' ἐσὰς στὸ δρόμο ὁ χιονοστρόβιλος;

— Ναί! — ἐμουρμούρισα ξαπλωνόμενος στὸν καναπέ καὶ τραβῶν ἐπάνω μου μὲ λύσσαν τὴν γούναν. — Ναί!

— Ἐτσι λοιπόν... Ζίνα, στὴ μυτίτσα σου τρέχει ἓνα κοριός! Στάσου νὰ τὸν πιάσω!

— Πιάσ' τον! — εἶπε γελῶσα ἡ Ζίνα. — Δὲν τὸν ἐπιασες! Κοττάμ σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, νὰ σὲ φοβοῦνται ὅλοι, καὶ νὰ μὴ μπορῆς νὰ τὰ καταφέρῃς μὲ ἓνα κοριό!

— Ζίνα, ἐμπρὸς σὲ ξένον ἀνθρωπον... (ἀναστεναγμός). Πάντα ἡ ἴδια... Μὰ τὸν Θεόν...

— Γουρούνια, δὲ μ' ἀφίνουν νὰ κοιμηθῶ! — ἐμουρμούρισα θυμωμένος χωρὶς νὰ ξεύρω καὶ ἐγὼ τὸ διατί.

Γρήγορα ὅμως τὸ ἀνδρόγυνον ἠσύχασεν. Ἐκλείσα τὰ μάτια μου καὶ ἔπαυσα νὰ σκέπτομαι διὰ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἐπέρασεν ὅμως μισὴ ὥρα, μία... χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι. Ἐπὶ τέλους ἤρχισαν καὶ οἱ γείτονές μου νὰ στρηφογυρίζουν καὶ νὰ βλαστημοῦν χαμηλοφώνως.

— Περιέργον πράγμα, οὔτε ἡ σκόνη δὲν βοηθεῖ! — ἐψιθύρισεν ὁ Φέγκιας. Ἄναριθμητοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ κοριοί! Ἰατρέ! Ἡ Ζίνα μὲ παρακαλεῖ νὰ σᾶς ῥωτήσω, γιατί οἱ κοριοὶ βρωμοῦν ἔτσι συχαμερά;

Ἐπιάσαμε κουβέντα. Εἶπαμε διὰ τοὺς κοριοὺς, τὸν καιρὸν, τὸν ὀσσοειδὸν χειμῶνα, διὰ τὴν ἰατρικὴν, τὴν ὁποίαν τόσον πολὺ νοιώθω ὅσον καὶ τὴν ἀστρονομίαν· εἶπαμε διὰ τὸν Ἐδισσον... καὶ ὅταν ἐτελειώσαμεν καὶ μ' αὐτόν, ἤκουσα τὸν Φέγκιαν νὰ ψιθυρίζῃ:

— Μὴ ντρέπεσαι, Ζίνα... ἀφοῦ εἶνε ἰατρός! Ἄφησε τοὺς δισταγμοὺς καὶ ῥώτησε... Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῆσαι. Ὁ Σερβετσόφ δὲν σοῦ ἔκαμε τίποτε, ἴσως σοῦ κάμῃ αὐτός.

— Ρώτησέ τον ἐσύ! — ἐψιθύρισεν ἡ Ζίνα.

— Γιατρέ, ἀπετάθη πρὸς ἐμὲ ὁ Φέγκιας, γιατί ἡ σύζυγός μου αἰσθάνεται ἐνοχλήσεις στὸ στῆθος; Τὴν στενοχωρεῖ, ξεύρετε... ὁ βήχας, σὰν νὰ βράζῃ κάτι, ξεύρετε...

— Αὐτὸ εἶνε μακρὰ ἱστορία, δὲν ἐξηγεῖται εὐκόλα... προσεπάθησα νὰ ὑπεκφύγω.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐχομεν καιρὸν... τὸ ἴδιο κάμνει, κι' ἔτσι δὲν κοιμούμεθα... Ἐξετάσατέ την, φίλτατε! Πρεπεὶ νὰ ξεύρετε ὅτι τὴν θεραπεύει ὁ Σερβετσόφ... Εἶνε καλὸς ἀνθρωπος, ἀλλά... ποιὸς τὸν ξεύρει; Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην ἔς αὐτόν! Καμμίαν ἐμπιστοσύνην! Μὰ γιατί διστάζετε; Σᾶς παρακαλῶ, λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐξετάσετε, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ πάγω στὸν ἐπιστάτην καὶ θὰ πῶ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ σαμοβάρι.

Ὁ Φέγκιας ἐξῆλθε σύρων τῆς παντόφλης του καὶ ἐγὼ ἐπῆγα ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Ἡ Ζίνα ἐκάθητο εἰς ἓνα πλατὺν καναπέ, περιτριγυρισμένη ἀπὸ πολλὰ μαξιλάρια καὶ ἐκράτει τὴν δαντελένιαν τραχηλιάν της.

— Δεῖξατέ μου τὴ γλῶσσα σας! ἤρχισα καθήσας πλησίον της καὶ συνοφρυούμενος.

Μὲ γέλιο μου ἔδειξε τὴν γλῶσσαν της, ἡ ὁποία ἦτο συνειθισμένη, κόκκινη. ἤρχισα νὰ ἐξετάζω τὸν σφυγμόν.

— Χμ!... ἐμούγγρισα διότι δὲν εὔρισκα τὸν σφυγμόν.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίας ἐρωτήσεις ἔκαμα ἀκόμη παρατηρῶν τὸ γελαστὸ προσωπάκι της, ἐνθυμοῦμαι ὅμως ὅτι πρὶν ἀκόμη τελειώσω τὴν διάγνωσιν, εἶχα καταστήσει τέτοιος βλάκας καὶ ἡλίθιος ποῦ δὲν ἤμουν πλέον διόλου γιὰ ἐρωτήσεις.

Μετ' ὀλίγον καθήμενος μαζί με τὸν Φέγκιαν καὶ τὴν Ζίνα κοντὰ στὸ σαμοβάρι, ἔπρεπε νὰ γράψω τὴν συνταγὴν, τὴν ὁποίαν συνέταξα καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης :

Rp.   *Sic transit* 0,95
           Gloria mundi 1,0
           Aquae destillatae . . . 0,1

Κάθε δύο ὥρας ἀπὸ ἓνα κουτάλι τῆς σούπας

Διὰ τὴν Καν Σιέλοβα

Ἰατρὸς Ζάϊτσεφ

Τὸ πρῶτῃ, ὅταν ἤμουν ἐντελῶς ἔτοιμος νὰ ἀναχωρήσω, με τὸν σάκκον στὸ χέρι καὶ ἀποχαιρετοῦσα διὰ παντὸς τοὺς νέους μου γνωρίμους, ὁ Φέγκιαν με κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ροῦχο καὶ προσπαθοῦσε νὰ με πείσῃ νὰ δεχθῶ ἓνα χαρτονόμισμα τῶν δέκα ρουβλίων.

— Ἄ, πρέπει νὰ τὰ πάρετε! Συνειθίζω νὰ πληρόνω κάθε τίμιον κόπον! Γιὰ νὰ σπουδάσετε ἐκοπιάσατε! Ἄπεκτῆσατε τὰς γνώσεις με ἰδρωτὰ καὶ αἷμα! Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω!

Ἐπειδὴ δὲν μπορούσα νὰ κάμω διαφοροτικά, ἀναγκάσθηκα νὰ πάρω τὰ δέκα ρούβλια.

Ἐτσι εἰς γενικὰς γραμμὰς ἐπέρασα τὴν νύκτα πρὸ τῆς δίκης μου. Δὲν θὰ περιγράψω τί ἐδοκίμασα ὅταν ἐμπρὸς μου ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ ὁ κλητὴρ μου ἔδειξε τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου ἄρκει μόνον νὰ εἶπω ὅτι, ὅταν ἔστρεψα ὀπίσω μου καὶ εἶδον χιλιάδες μάτια νὰ με κυττάζουν, ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου ἔχασα τὸ χρῶμα μου καὶ ὅταν ἀντίκρυστα τὰς σοβαρὰς καὶ ἐπιβλητικὰς φυσιογνωμίας τῶν ἐνόρκων, ἤρχισα νὰ ψάλω μέσα μου τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν μου. . .

Ἄλλ' οὔτε ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ περιγράψω, οὔτε ἐσεῖς νὰ φαντασθῆτε τὴν φρίκην μου, ὅταν στρέψας τὰ μάτια μου πρὸς τὴν τράπεζαν με τὸ κόκκινον κάλυμμα, εἶδα στὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως — ποῖον βάζει ὁ νοῦς σας; — τὸν Φέγκιαν! Ἐκάθητο καὶ κάτι ἔγραφε. Τὸν ἐκύτταξα καὶ θυμήθηκα τοὺς κοριοὺς, τὴν Ζίνα, τὴν διάγνωσίν μου, καὶ ὅχι κρῦο, παρὰ ὀλόκληρος ὁ παγωμένος ὠκεανὸς χύθηκε στὴ ῥάχη μου. . . Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γράψιμον, ὕψωσε πρὸς ἐμὲ τὰ μάτια. Κατ' ἀρχὰς δὲν μ' ἐγνώρισε, κατόπιν ὅμως αἱ κόραι τῶν ματιῶν του ἐπλάτυναν, τὸ κάτω σιαγόνη του κρεμάσθηκε ἐλαφρά. . . τὸ χέρι του ἄρχισε νὰ τρέμη. Σηκώθηκε σιγὰ σιγὰ καὶ ἐκάρφωσε ἐπάνω μου τὸ μολυβένιο βλέμμα του. Σηκώθηκα κι' ἐγὼ χωρὶς νὰ ξεύρω διατί, κι' ἐκόλλησα τὰ μάτια μου ἐπάνω του. . .

— Κατηγορούμενε, πῶς ὀνομάζεσαι; ποῦ ἐγεννήθης; κτλ.

Ἦρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπεφάσισε νὰ μὲ ζεματίσῃ.

Δὲν ἔπαυε νὰ ἐρεθίζεται, ἀνεσκάλευε τὰς μαρτυρικός καταθέσεις, ἐμουρμούριζεν, ἐγρίνιαζε...

Καιρὸς ὅμως νὰ παύσω.

Γράφω τὸ παρὸν ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ διάλειμμα τοῦ γεύματος... Τώρα θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀγόρευσίν του ὁ εἰσαγγελεὺς.

Τί θὰ συμβῇ;....

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

Ὑποπτος φιλοφρόνησις

Ὁ ποιητής. — Σεύρετε, δεσποινίς, ἡ ἐξαδέλφη σας μοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τῆς ἀπαγγείλω ἀπόψε μερικά μου ποιήματα....

Ἡ δεσποινίς. — Ἄ! θὰ τῆς κάμετε καλόν... ὑποφέρει ἡ καυμένη συχνὰ ἀπὸ ἀϋπνίαν....